

РЕШЕНИЕ

№ 3872

гр. София, 16.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Г СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Албена Александрова

Членове: Нели С. Маринова
Гюлсевер Сали

при участието на секретаря Виктория Ив. Т.
като разгледа докладваното от Гюлсевер Сали Въззивно гражданско дело № 20221100503413 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258-273 от ГПК.

С решение № 20193213 от 02.10.2021 г., постановено по гр. дело № 48973/2020 г., Софийският районен съд е отхвърлил предявения от „Р. ВН“ ЕООД, ЕИК **** иск с правно основание чл. 280 вр. чл. 288 ЗЗД за сумата от 2990 евро, представляваща възнаграждение по договор за поръчка от 12.02.2020 г., дължимо поради оттегляне на поръчката, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска /04.06.2020 г./ до окончателното плащане и евентуалния иск с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД за сумата от 2 990 евро, представляваща незаплатено възнаграждение по договор за поръчка от 12.02.2020 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска /04.06.2020 г./ до окончателното плащане.

Срещу решението е постъпила въззивна жалба от „Р. ВН“ ЕООД, с която същото се обжалва като неправилно и незаконосъобразно. По отношение на предявения главен иск въззивникът поддържа, че ответницата по делото не е оспорила съдържанието на електронното съобщение от 14.02.2020 г., с което е заявила, че оттегля поръчката на основание т. 8 от договора, считано от тази дата, с изтичане на двуседмичното предизвестие. Твърди, че действието на договора е било прекратено с изтичане на двуседмичния срок на 28.02.2020 г. и всички действия до тази дата са валидно

предприети в изпълнение на договора. Заявява, че с намирането на купувач, с който е сключен договор за депозит на 18.02.2020 г., ищецът е изпълнил главното си задължение по договора. Сочи, че всички договори за поръчка, представени от ищеца и неоспорени от ответницата, обосновават извод за извършено предложение от страна на довереника, респективно за започнало изпълнение по договора. Твърди, че по несъмнен начин от събраните по делото доказателства е установено, че представители на дружеството са разполагали с ключ и са извършили множество огледи в процесния имот. Предвид изложеното моли съда да отмени обжалваното решение и да постанови друго решение, с което да осъди Ц. К. да заплати на дружеството сумата в размер на 2 990 евро, представляващо дължимо възнаграждение на основание сключен между страните договор за поръчка от 12.02.2020 г. и чл. 288, ал. 1 от ЗЗД, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане.

По отношение на предявения евентуален иск въззивникът излага становище, че съдът неправилно е квалифицирал сключения на 12.02.2020 г. между страните договор като посреднически по смисъла на чл. 49 от Търговския закон. Поддържа, че съдът неправилно е приел, че електронното съобщение от 14.02.2020 г., е имало за цел прекратяване на договора с незабавен ефект, доколкото въззиваемата се е позовала на т. 8 от договора за прекратяване на договора с предизвестие от две седмици. Счита, че прекратяването на договора е произвело ефект на 28.02.2020 г., след изтичане на двете седмици, считано от 14.02.2020 г., към който момент дружеството се е свързало с купувач, който е изразил намерение да сключи предварителен договор за покупка на процесния недвижим имот. Твърди, че главното задължение на довереника е изпълнено по време на действие на договора, поради което му се дължи уговореното възнаграждение в пълен размер. По изложените мотиви счита, че евентуалният иск е доказан по основание и размер, поради което моли въззивният съд да отмени първоинстанционното решение и да уважи предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 263 ГПК ответникът по въззивната жалба - Ц. Г. К. с депозирания отговор на въззивната жалба поддържа, че постановеното решение е правилно, материално и процесуално законосъобразно, обосновано и постановено при пълнота на доказателствата. Твърди, че по силата на сключения между страните договор на 12.02.2020 г. е договорена комисиона за посредническа дейност в размер на 2 990 евро, която съгласно т. 3 от договора се дължи при подписване на предварителен договор за покупко-продажба на процесния имот или при неспазване на условията по т. 1.2 и т. 1.2.1. Счита, че правото на ищцовото дружество на възнаграждение е обусловено от постигането на конкретен резултат – подписване на

предварителен, респективно окончателен договор с купувач, представен от ищцовото дружество. Според въззивницата условие за пълното и точно изпълнение на договора е осъществяване на контакт между собственика на имота и купувач, който желае да сключи предварителен договор за покупко-продажба на недвижимия имот. Въззивницата твърди, че се е отказала от договора, като е уведомила посредника както в писмена форма, така и чрез телефонен разговор на 14.02.2020 г. и е оттеглила поръчката преди започване на изпълнение по нея. Въззиваемата страна изразява становище за неприложимост на разпоредбата на чл. 288 ЗЗД, доколкото дружеството не е извършило разноси във връзка със сключване на договора, нито конкретна работа, за която да се дължи възнаграждение. Оспорва твърденията на въззивника за извършени огледи и други действия, свързани с изпълнение по договора.

По отношение на евентуалния иск поддържа, че съгласно договора за поръчка от 12.02.2020 г. възнаграждение на довереника се дължи само при изпълнение на поръчката, а именно сключване на предварителен договор. Въззиваемата поддържа, че по делото не е било доказано изпълнение на договора от страна на ищцовото дружество, срещу което да се претендира съответно възнаграждение, нито нарушение на задълженията по т. 1.2.1. На следващо място твърди, че дори да се приеме, че са били извършени огледи от страна на ищеца, то това представлявало само частично изпълнение на задълженията по договора, а не пълно такова, което да породи правото на възнаграждение в пълен размер. Твърди, че по делото не е установено и предоставянето на ключ на ищцовото дружество, за да е било възможно извършването на огледи без присъствието на собственика или определено от него лице. Предвид изложеното моли съда да отхвърли подадената от въззивника жалба и да постанови решение, с което да потвърди обжалваното решение. Претендира разноси.

Съдът, като прецени доводите и становищата на страните и обсъди представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Софийският районен съд е бил сезиран с осъдителен иск с правно основание чл. 288, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на сумата от 2 990 евро, представляваща дължимо възнаграждение поради оттегляне на поръчката от възложителя, обективно съединен при условията на евентуалност с иск по чл. 79 от ЗЗД за заплащане на сумата от 2 990 евро, представляваща дължимо възнаграждение за изпълнение на задълженията по договор за поръчка от 12.02.2020 г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното изплащане.

Ищецът твърди, че на 12.02.2020 г. между ищцовото дружество и ответницата е бил сключен договор за поръчка, по силата на който дружеството, в качеството си на довереник, се е задължило да предлага за продажба и да съдейства за намиране на купувач на собствения на ответницата недвижим имот – АПАРТАМЕНТ № 12, находящ се в гр. София, ж.к. „****“ срещу цена в размер на 89 990 евро. Сочи, че ответницата се е съгласила да заплати възнаграждение в размер на 2 990 евро в деня на подписване на предварителен договор за покупко-продажба с потенциални купувачи, представени от довереника. Ищцовото дружество твърди, че въз основа на сключения договор служителите му незабавно са организирали предлагане и представяне на недвижимия имот, чрез включването му в базата данни, като още същия ден са започнали комуникация с няколко потенциални купувачи. Заявява, че още на следващия ден – 13.02.2020 г. са били извършени огледи от няколко различни клиенти, а на 18.02.2020 г. е бил сключен договор за депозит с потенциален купувач. Излага становище, че с така извършените действия довереникът на практика е започнал и изпълнил задълженията си по договора за поръчка. А оттеглянето на поръчката от довереника с предизвестие от две седмици на основание т. 8 от договора, е породило правото му на възнаграждение на основание чл. 288 от ЗЗД, съгласно който оттеглянето на поръчката не освобождава доверителя от заплащането на разноски и уговореното възнаграждение. Излага доводи, че изявлението за оттегляне на поръчката е изпратено от насрещната страна на електронен адрес, който не е официално посочен в електронния сайт на дружеството и на визитките на представители на агенцията. Позовава се на т. 6 от договора, с която страните са договорили, че действията, извършени в изпълнение на поръчката, когато довереникът не е знаел за прекратяването, задължават доверителя. Предвид изложеното моли съда да постанови решение, с което да осъди ответната страна да заплати на ищцовото дружество сумата от 2 990 евро на основание чл. 288, ал. 1 от ЗЗД, ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба до окончателното погасяване на сумата, а при условията на евентуалност на основание т. 3, изр. последно, вр. т.1.2.1 от договора за поръчка.

В срока по чл. 131 ГПК ответницата е депозирала отговор на исковата молба, уточнен с молба от 22.02.2021 г., с който оспорва исковете по основание и размер. На първо място оспорва наличието на облигационна връзка между страните по договора за поръчка от 12.02.2020 г. При условията на евентуалност оспорва твърдението на ищеца, че е налице пълно и точно изпълнение на вменените му с договора задължения, като поддържа, че не са налице предпоставките за дължимост на уговореното възнаграждение. Позовава се на т. 3 от договора, съгласно която доверителят дължи

възнаграждение на довереника само при подписване на предварителен договор за покупко-продажба с купувач или при неспазване на условията по т. 1.2. и т. 1.2.1 от страна на доверителката. Изразява становище, че волята на страните по сключения договор за поръчка е била заплащане на уговореното възнаграждение срещу постигане на конкретен резултат, който би бил налице единствено при сключване на предварителен договор за покупко-продажба с купувач, осигурен от довереника. Ответницата заявява, че два дни след сключване на процесния договор за поръчка, а именно на 14.02.2020 г. след телефонен разговор с представител на дружеството е изпратила уведомление по електронна поща за прекратяване на договорените им отношения, считано от тази дата и в рамките на няколко часа е получила отговор. Поддържа, че с получаване на това уведомление договорът за поръчка е прекратен преди да е започнало изпълнение по него, поради което не дължи на дружеството възнаграждение на основание т. 3, изр. последно вр. т. 1.2.1. от договора.

На основание чл. 119 ГПК по своевременно направено възражение за подсъдност на ответницата производството по делото пред Районен съд – Варна е прекратено и делото е изпратено на местно компетентния Софийския районен съд.

Между страните не се спори и от представените по делото писмени доказателства се установява, че са сключили Договор за поръчка от 12.02.2020 г., по силата на който ищцовото дружество, в качеството си на довереник, се е задължило да представи и предлага имота, собственост на ответницата, на всички подходящи купувачи до сключване на окончателен договор за покупко-продажба срещу договорено възнаграждение с изключително право за довереника да представлява доверителя при продажба на недвижимия му имот до 12.05.2020 г. Доверителят се е задължил да заплати на довереника възнаграждение в размер на 2 990 евро, без ДДС, при подписване на предварителен договор за покупко-продажба, както и при нарушаване на ексклузивните права на довереника за предлагане на недвижимия имот и отказ от страна на доверителя да приеме бъдещи намерения за сключване на предварителен договор за покупко-продажба на процесния недвижим имот като неустойка. Страните в т. 5 от договора са предвидили, че същият се прекратява освен в предвидените от закона случаи, и с оттегляне на поръчката от доверителя до започване на изпълнение по нея; с отказ на „Нов дом 1“ от поръчката и с прекратяване на юридическото лице – страна по договора. В т. 8 от договора е предвидено, че срокът на договора се удължава автоматично със същия срок, освен ако доверителят не е изрично уведомил „Нов дом 1“ с най-малко двуседмично предизвестие преди изтичане на първоначалния срок. По делото е приложена разпечатана на хартиен носител електронна кореспонденция между страните, от която е видно, че с

електронно писмо от 14.02.2020 г. ответницата е уведомила ищцовото дружество, че прекратява договора за поръчка, считано от тази дата с двуседмично предизвестие. С исковата молба са представени договори за поръчка от различни дати, с предмет намиране и предоставяне на доверителите подходящи предложения за покупка за недвижим имот срещу договорено възнаграждение, по които страни са ищцовото дружество и други физически лица. По делото е представен и договор за депозит, сключен между Н.Т.С., от една страна, и „Р. ВН“ ЕООД от друга, по който клиентката е предала на ищцовото дружество сума в размер на 2000 евро като депозит за закупуване на процесния недвижим имот, за което ответницата е уведомена с имейл от 18.02.2020 г.

По делото е разпитана свидетелката Т.М., която пред първоинстанционния съд споделя, че се е свързала с ответницата по обява, която е видяла в интернет за продажба на процесния имот и при посещение в този апартамент са подписали ексклузивен договор за поръчка. Сочи, че ѝ е бил предоставен и ключ от апартамента, за което обстоятелство не е бил съставен приемо-предавателен протокол. Споделя, че са направили доста огледи на апартамента, като за всеки отделен оглед собственичката е била уведомявана по телефона. Към имота интерес е проявила и Н.С. Т., която след проведен оглед на 17.02.2020 г., се е съгласила да даде депозит в размер на 2000 евро, за който е бил подписан договор с мениджъра на дружеството. При уведомяване на ответницата за предоставения депозит тя не е проявила интерес, но и не е споменала, че оттегля поръчката.

По делото е разпитана и свидетелката Л.В.И., която споделя, че ответницата е заявявала намерение да продаде процесния имот и е публикувала обява в интернет. Тя е съдействала на ответницата за опаковане на багажа, намиращ се в жилището, когато в апартамента са дошли представители на ищцовото дружество и са сключили договор, за да го рекламират и да го продадат. Сочи, че ответницата се е отказала от договора и е уведомила дружеството, след разговор със съпруга си. Споделя, че заедно с ответницата са ходили в продължение на няколко дни в апартамента, за да опаковат багаж и през това време не е забелязала да идват хора за огледи, както и че не е видяла ответницата да предава ключ от апартамента на представители на дружеството.

С оглед на така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК, от процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване

съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

При извършена проверка по реда на чл. 269, ал. 1 от ГПК въззивният съд установи, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Ето защо съдът дължи произнасяне по същество на спора в рамките на доводите, заявени с въззивната жалба, съгласно нормата на чл. 269, предл. 2-ро от ГПК.

Правното основание на иска съдът определя въз основа на изложените в обстоятелствената част на исковата молба факти и обстоятелства, с които се индивидуализира спорното материално право, съставляващи основание на иска, и от заявления петитум. Ищецът по настоящото дело основава исковете си на договор за поръчка по смисъла на чл. 280 от ЗЗД, съгласно който с договор за поръчка довереникът се задължава да извърши за сметка на доверителя възложените му от последния действия. При условията на обективно евентуално съединяване ищецът е предявил главен иск за заплащане на възнаграждение в качеството му на довереник поради оттегляне на поръчката от страна на доверителя и евентуален иск за заплащане на дължимо възнаграждение срещу пълно и точно изпълнение на договорните му задължения. Постоянната съдебна практика приема, че видът на сключения договор се определя не от неговото наименование, а от неговото конкретно съдържание и от правата и задълженията на страните, които са уговорени /Решение № 497 от 21.01.2013 г. по гр. д. № 674/2012 г. на Върховен касационен съд/. При анализ на съдържанието и предмета на процесния договор от 12.02.2020 г., озаглавен от страните „Договор за поръчка“, настоящият съдебен състав намира, че същият има характер на договор за посредничество по смисъла на чл. 49 от Търговския закон, а не договор за поръчка по смисъла на чл. 280 от ЗЗД. Този извод се налага по следните съображения:

На първо място, предмет на процесния договор е задължението на довереника да представи и предлага имота, предмет на този договор, на всички подходящи купувачи до сключване на окончателен договор за покупко-продажба срещу заплащане на договорено възнаграждение. Изрично в договора е посочено, че единствено ищцовото дружество ще има ексклузивно право да посредничи при продажба на имота до 12.05.2020 г. В същото време възнаграждението, което се дължи на довереника, е предвидено, че се заплаща при подписване на предварителен договор за покупко-продажба.

Необходимо е да се направи разграничение между договора за поръчка по ЗЗД и договора за посредничество по Търговския закон. Договорът за поръчка е двустранен, консенсуален, *intuitu personae* и неформален и поначало безвъзмезден договор, ако не е уговорено друго между страните. При правната конструкция на договора за поръчка е налице косвено

представителство, в който случай довереникът действа от свое име, но за сметка на доверителя. Чл. 292 ЗЗД предвижда възможност доверителят да действа от името на довереника, но само при изрично предвидено пълномощие за това. А когато договорът за поръчка се сключва с оглед придобиване или отчуждаване на права върху недвижими имоти, законът изисква особена форма – писмена с нотариална заверка на подписите. За разлика от него договорът за посредничество е двустранен, консенсуален, поради търговския си характер винаги възмезден и неформален договор и не е договор, който се сключва с оглед личността на страните. Това е така, защото посредникът извършва само фактически действия по свързване на контрахентите, които субекти посредникът в допълнение на извършеното свързване само подпомага при сключване на договорите. Посредникът, за разлика от представителя, не извършва правни действия от чуждо име и за чужда сметка или от свое име и за чужда сметка, защото неговите изявления не обвързват нито пряко, нито косвено, която и да е от договарящите страни. В настоящия случай от съдържанието и по-конкретно от задълженията на довереника, посочени в чл. 1 на процесния договор, следва заключението, че между страните е сключен договор за посредничество по смисъла на чл. 49-51 от Търговския закон, включващ задължението на доверителя не само да организира огледи с потенциални купувачи, а и да посредничи между тях и доверителя за сключване на предварителен договор за покупко-продажба. Това разграничение е необходимо тъй като двата договора са с различен обхват и различни права и задължения за страните по тях, както и правнорелЕ.нтните факти относно сключването, изпълнението, неизпълнението, дължимото възнаграждение и правните последици при прекратяване или отказ от договора /Решение № 37 от 27.04.2012 г. по т. дело № 1143/2010 г. на Върховния касационен съд, I- во ТО.

Предвид така изложеното по предявения главен иск за дължимо възнаграждение на довереника поради оттегляне на поръчката от страна на доверителя, настоящият съдебен състав намира следното:

Процесният договор е сключен на 12.02.2020 г. и със срок на действие до 12.05.2020г., в рамките на който довереникът се задължава да съдейства и посредничи на доверителя за намиране на потенциален купувач за сключване на договор за покупко-продажба на недвижим имот, собственост на ответницата, срещу което същата дължи възнаграждение в размер на 2 990 евро при подписване на такъв договор. Предвидено е, че договорът се прекратява с изтичане на този срок, както и при оттегляне на поръчката от страна на доверителя до започване на изпълнение по нея, отказ от страна на довереника и с прекратяване на юридическото лице. Ответницата /въззиваема по настоящото производство/ твърди, че е оттеглила поръчката с електронно

изявление, достигнало до довереника на 14.02.2020 г., което се оспорва от ищеца, който счита, че това изявление има характер на предизвестие за предстоящо прекратяване на отношенията между страните по смисъла на т. 8 от договора. Настоящият състав намира, че това оплакване на въззивника е неоснователно. Видно от съдържанието на т. 8. от договора, клаузата касае продължаване действието на договора за същия срок освен ако доверителят не е уведомил довереника с най-малко двуседмично предизвестие преди изтичане на срока. Освен това в електронното писмо, адресирано до ищцовото дружество, ответницата изрично е посочила, че счита договора за прекратен от датата на известието – 14.02.2020 г. Предвид така изложеното, настоящият съдебен състав намира, че договорът за посредничество, озаглавен от страните като „договор за поръчка“ от 12.02.2020 г. е бил прекратен с едностранно изявление на доверителката, считано от 14.02.2020 г. на основание т. 5, предл. второ от договора за поръчка. Въззивникът, от своя страна, е представил договори за поръчки, сключени с различни физически лица в периода 13.02.2020 г. /2 бр./ - 14.02.2020 г. /4 бр./ и поддържа, че изявлението за оттегляне на поръчката е направено след започване на изпълнение по договора. Тези доводи на въззивника обаче са неоснователни. Видно от съдържанието на сключения договор същият има за цел съдействие за сключване на предварителен договор за покупко-продажба на собствения на доверителката имот. По делото обаче не се твърди и не са представени доказателства, че довереникът е осигурил потенциален купувач, с който да бъде сключен договор по реда на чл. 19, ал. 3 от ЗЗД. Единствено сключеният с Н.С. договор за депозит от 18.02.2020 г., би могъл да се тълкува като започнало изпълнение на задълженията на довереника, но между страните не е спорно, че този договор е бил сключен след изявлението на доверителката за оттегляне на поръчката от 14.02.2020 г.

Макар и сключеният между страните договор да носи белезите на договор за посредничество по смисъла на Търговския закон, правната уредба в закона се състои от диспозитивни по своя характер правни норми, поради което, страните в съответствие със свободата на договаряне и договорната автономия, съгласно чл. 9 от ЗЗД, могат да уговорят друго, в това число дължимост на възнаграждение при преждевременно прекратяване на договора. Видно от съдържанието на процесния договор правото на възнаграждение на довереника се поражда при няколко алтернативни основания, а именно при пълно изпълнение на договора със сключване на предварителен договор за покупко-продажба и алтернативно под формата на неустойка по смисъла на чл. 92 от ЗЗД - при нарушаване на изключителните права на довереника по договора от страна на доверителя; при отказ от страна на доверителката да приеме бъдещи намерения за сключване на

предварителен договор с предложен от довереника купувач. Следователно, в договора не е предвидено правото на възнаграждение за довереника в нито една от хипотезите на прекратяване на договора по реда на чл. 5 или чл. 8. При липса на изрична уговорка между страните, приложение намират диспозитивните разпоредби на закона – чл. 49-51 от ТЗ, които също не предвиждат в подобна хипотеза право на възнаграждение в полза на посредника. Макар и чл. 287 ТЗ да предвижда субсидиарна приложимост на гражданското законодателство, в случая, поради разлика в правния характер на двата вида договори, не може да намери приложение по *analogia legis* разпоредбата на чл. 288 от ЗЗД и да се направи извод за дължимост на възнаграждение при оттегляне на поръчката по договор за посредничество. Този извод се налага и поради особения характер на отношенията между търговец и потребител и необходимостта да се гарантира икономическия интерес на потребителите по сделки с търговци съгласно чл. 1, т. 3 от Закона за защита на потребителите. Поради изложеното настоящият въззивен състав намира, че предявеният главен иск за дължимо възнаграждение поради оттегляне на поръчката по договор за посредничество, следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

При евентуално съединяване на искове по почин на ищеца, съдът се произнася по евентуалния иск, ако отхвърли главния иск. По предявения от ищеца евентуален иск настоящият въззивен състав намира следното:

По изложените вече аргументи евентуалният иск следва да бъде квалифициран по чл. 79 ЗЗД, вр. чл. 51 от Търговския закон, предявен от ищцовото дружество срещу доверителя за заплащане на възнаграждение за пълно и точно изпълнение на задълженията си по договор за посредничество, озаглавен от страните като „Договор за поръчка“ от 12.02.2020 г. Съгласно чл. 51 от ТЗ, търговският посредник има право на възнаграждение, което се дължи от едната или от двете страни съобразно уговорката им. Ако няма уговорка, дължи се обичайното възнаграждение за този вид дейност според случая и от двете страни. На основание чл. 154 от ГПК в тежест на ищеца е да докаже, че е изпълнил пълно и точно договорните си задължения, а в тежест на ответника е да докаже, че е платил уговореното възнаграждение. От представените по делото писмени доказателства се установява, че в изпълнение на договорните си задължения довереникът е провел огледи в имота с различни лица и на различни дати в периода между 12 -ти до 14-ти февруари 2020 г., на която дата, съгласно вече изложените изводи на съда, действието на договора е било прекратено с едностранно изявление от страна на доверителя по реда на т. 5, предл. 2 от договора. По т. 3 от договора е предвидено, че задължението на доверителя да заплати уговореното възнаграждение в размер на 2 990 евро се поражда при подписване на

предварителен договор за покупко-продажба на собствения на доверителя недвижим имот с потенциален купувач с посредничеството на довереника. Ищецът не твърди и не представя доказателства за сключване на такъв договор в разгледания период. Следователно не е налице пълно и точно изпълнение на договорните задължения на довереника. При недоказаност на фактическия състав на чл. 79 ЗЗД, вр. чл. 51 от ТЗ, недължимо се явява и претендираното възнаграждение, поради което и евентуалният иск, предявен от ищеца следва да бъде отхвърлен.

Съгласно трайната съдебна практика на ВКС определянето на правната квалификация на иска е задължение на съда, който изхожда от изложените в обстоятелствената част на исковата молба фактически твърдения, които формират основанията на предявения иск, и от заявения петитум. Погрешната правна квалификация на иска е свързана с допустимостта на решението само тогава, когато е нарушен принципа на диспозитивното начало – съдът е извел правната квалификация въз основа на невъведени от ищеца обстоятелства, подменяйки предмета на спора и обхвата на търсената защита. Когато липсва такова нарушение дадената от съда правна квалификация във всички случаи обуславя правилността на решението.

В конкретния случай първоинстанционния съд се е произнесъл именно по изложените в исковата молба фактически твърдения и доколкото неправилно приложение на материалния закон, изразяващо се в посочване на неправилна правна квалификация на предявените искове, не се отразява на крайния изход на спора, а именно отхвърляне на предявените осъдителни искове, съединени при условията на евентуалност, обжалваното решение следва да бъде потвърдено, но при правна квалификация на исковете по чл. 49-51 от Търговския закон.

По разноските:

Съобразно изхода от спора въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна сумата от 900 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за процесуална защита пред въззивната инстанция.

Съобразно постановките на Тълкувателно решение № 3 от 23.02.2022 год. по т. дело № 3/2019 г. на ОГТК на ВКС и датата на образуване на настоящото дело – 05.06.2020 г., решението подлежи на обжалване при условията на чл. 280 от ГПК.

Воден от горното, СЪДЪТ:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №20193213 от 02.10.2021 г., постановено по гр. дело № 48973/2020 г. по описа на Софийския районен съд, 118 състав, **при правна квалификация на исковете по чл. 49, вр. чл. 51 от Търговския закон.**

ОСЪЖДА „Р. ВН“, ЕООД, с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. ****, офис 405 да заплати на Ц. Г. К., ЕГН ***** на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 900 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за процесуална защита пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщаването му на страните, при условията на чл.280, ал. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____